

EL PELUIX SOTA LA PLUJA

Antoni Argent Ballús
Alexia Gorgues Gálvez

**12è aniversari del projecte CAP INFANT SENSE CONTE:
LLENGUA CATALANA – HÀBIT DE LA LECTURA – CREATIVITAT**

Aquest 2026 el projecte **CAP INFANT SENSE CONTE** celebra 12 anys i hem volgut fer realitat un repte majúscul: publicar 200.000 exemplars d'un conte amb un fort missatge social, que combina l'emoció i la crítica social d'una manera molt natural, propera i senzilla, per ajudar els infants a entendre l'essència de viure i que la veritable riquesa no és tenir molt, sinó saber donar, ajudar i estimar.

El conte tracta temes profunds com l'empatia, la generositat, l'amistat, la desigualtat i la indiferència davant la pobresa. Hi trobem una combinació d'elements com la innocència dels infants, la solidaritat, el fet d'ajudar els altres i la importància de no perdre la humanitat davant de la riquesa material.

El missatge de la història es pot resumir en una sola frase: «La innocència transformadora d'un infant davant la indiferència adulta».

* * *

Amb aquesta nova obra continuem posant el nostre granet de sorra per fomentar el català, l'hàbit de la lectura i la creativitat dels infants. Hem fet molt gran aquest projecte educatiu, cultural i social que pretén que, des de petits, sapiguem apreciar el valor i el gust per la lectura, pels grans beneficis que té: ajuda a enriquir el vocabulari, i a millorar la comprensió lectora, la concentració, les habilitats lingüístiques, l'èxit escolar, etc. En definitiva, llegir ens ajuda a créixer, a ser lliures, a reflexionar, a pensar...

La proesa que hem aconseguit (la impressió de 200.000 exemplars) ha estat possible amb esforç, constància i, com sempre, molta il·lusió. Pensem que la cultura ha d'estar oberta a tothom i per a tothom. Les il·lustracions no estan pintades perquè cadascú pugui personalitzar-les amb els colors que més li agradin fent ús de la imaginació i la creativitat. Des de l'inici del projecte sempre hem dit que els contes no tenen edat, i és per això que esperem que tant els més petits com els més grans gaudeixin d'aquesta història.

Els contes ofereixen un munt de possibilitats per al desenvolupament dels infants i són una eina important per despertar la seva imaginació. Fomentar l'hàbit lector ofereix als infants, i a tothom en general, les eines necessàries per adquirir habilitats de reflexió, anàlisi o esforç que els serviran al llarg de la vida i que beneficiaran la societat de manera directa o indirecta.

La lectura ens dona la llibertat de pensar i de somiar en un món millor; és una eina poderosa per al benestar mental, emocional i social de les persones, i ens ajuda a continuar aprenent i creixent en cada etapa de la vida.

No podem oblidar-nos dels mecenes que han col·laborat en aquesta obra: empreses, ajuntaments, fundacions i la Generalitat de Catalunya, entre d'altres. Moltes gràcies pel vostre granet de sorra tan important, per creure en aquest projecte i en la cultura.

Amb aquest nou conte ja hem publicat més de 750.000 exemplars, amb l'objectiu que els infants gaudeixin amb la lectura.

* * *

Un any més, seguim amb el subprojecte «**PER SANT JORDI, CAP INFANT HOSPITALITZAT SENSE CONTE**», que consisteix a portar milers d'exemplars a 35 hospitals de Catalunya que disposen de servei de pediatria. I continuem, també, portant milers d'exemplars a centres escolars, entitats socials, biblioteques, CAPs...

Des del web **www.capinfantsenseconte.org** es poden descarregar els diferents contes que hem publicat.

«No hi ha espectacle més bonic que la mirada d'un infant que llegeix»
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

© Antoni Argent Ballús
© Alexia Gorgues Gálvez

1a edició: Març del 2026
Tiratge: 200.000 exemplars

Impressió i maquetació: iGràfic · www.igrafic.com
Coordinació i text: Antoni Argent Ballús (info@capinfantsenseconte.org)
Il·lustracions: Alexia Gorgues Gálvez
Portada pintada per: Maria Jaime Lozano
Correcció ortotipogràfica i d'estil: Sílvia Puig Garcia i Núria Masdeu Martínez
Fotografia: Estudi fotogràfic Jordi Muntal. **Fotògrafa:** Helena Travesset

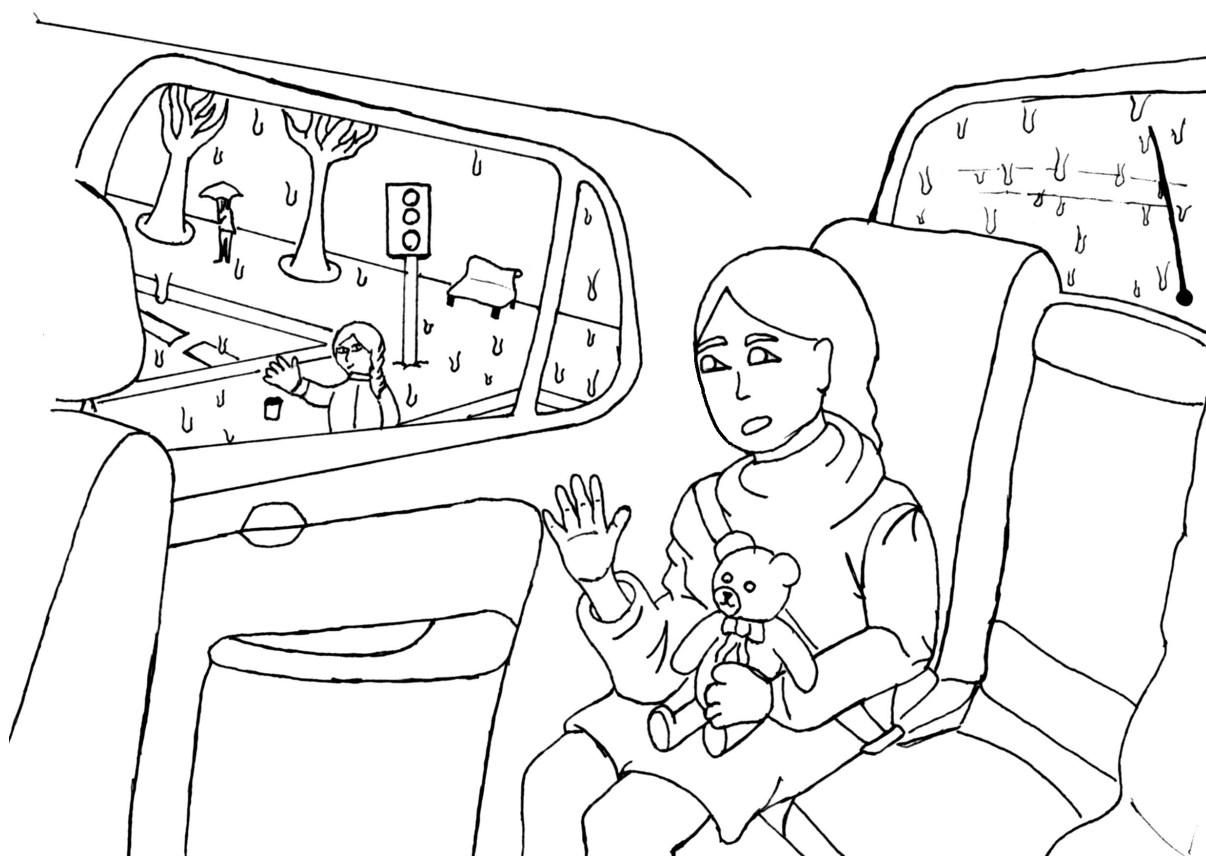
Dipòsit legal: B 22113-2025
Imprès a Catalunya

Un vespre fred i gris de desembre la Mariona i la seva mare tornaven cap a casa després d'haver-se passat tota la tarda comprant al centre comercial. La Mariona abraçava el seu peluix preferit, un osset marró amb un llaç vermell que l'acompanyava a tot arreu. Feia anys que dormia amb ell i, tot i que ja tenia una orella descosida, era el seu tresor més estimat.

El xofer va aturar el cotxe davant d'un semàfor en vermell. La Mariona va veure allà fora, asseguda en un racó de la vorera, una nena al costat de la seva mare que demanava almoina parant la mà tremolosa i mig congelada.

Totes dues van quedar mirant-se. La nena de la vorera li va somriure i la va saludar amb la mà. La Mariona va respondre amb un altre somriure i li va tornar el gest de salutació.

Quan el cotxe va arrencar, ella encara les mirava pel vidre del darrere, i la nena seguia allà, amb la mà estesa, sota la pluja fina que començava a caure.

Uns instants més tard, la Mariona va preguntar:

—Mare, què feia aquella nena allà, asseguda a terra, parant la mà? Fa molt fred i està plovent...

—És una nena que demana diners —va respondre la mare, sense deixar de mirar el mòbil.

—I per què en demana?

—Perquè la seva família no deu tenir diners, ni casa, potser —va respondre la mare.

—I si hi tornem i li donem diners? Així es podrà comprar una manta.

—Si anem donant diners a tothom que en demana, Mariona, nosaltres acabarem igual.

—Però nosaltres tenim molts diners, oi?

—Sí, exacte —va confirmar la mare.

—Llavors, per què en volem tants? A més, jo ja tinc de tot, i podria donar-li alguna de les meves joguines, un peluix o un llibre. Quan arribem a casa, agafaré una manta i un peluix, li diré al xofer que em porti fins a aquella nena i... —va començar a dir emocionada.

—Ni parlar-ne! No li has de portar res, ni a ella ni a ningú. M'has sentit?

—Però és que...

—Prou, Mariona! No vull sentir-te parlar fins que arribem a casa. M'has entès?

—Sí, mare —va respondre entristida.

La casa de la família Moragues era gran i acollidora, amb una escala de marbre impressionant que conduïa a la planta superior. Quan van arribar-hi, el xofer va treure del maleter els regals que havien comprat per a la família i els amics. El pare estava treballant al despatx. La Mariona va anar a abraçar-lo sense deixar el peluix perquè li donés forces per explicar què havia vist des del cotxe.

—Sortint del centre comercial, pare, he vist una nena demanant almoïna al carrer...

—Filla, estic molt ocupat. Demà he de tancar una operació financera molt important i arriscada per al banc amb inversors estrangers. Hi ha molts diners pel mig, i per això ara he d'estar molt concentrat.

—Però resulta que jo li vull portar unes coses, i la mare no em deixa.

—No pots regalar les teves coses a tothom, i amb aquest temps que fa a fora encara menys.

—Però potser ella no té res... i jo en tinc moltes, de coses. I està plovent.

—Tampoc em sembla una bona idea —va afegir el pare.

—I tu no li podries donar diners? Sempre dius que guanyes molts diners amb la teva feina al banc —va insistir la Mariona amb esperança.

—Prou, filla! T'he dit que no —va respondre el pare—. A més, ja t'he dit que tinc molta feina. He de revisar diversos informes per a demà i necessito estar concentrat.

La Mariona va sortir del despatx i es va dirigir a la sala, on la mare llegia a prop de la llar de foc. Mentre parlaven, la Mariona jugava amb el llaç vermell del seu osset, fent-lo girar entre els dits.

—Mare, quants anys deu tenir aquella nena? —va preguntar-li, tot mirant les flames.

—Qui, Mariona?

—La nena que he vist a la vorera amb la mà estesa.

—Ja hi tornes?

—Vinga, si us plau, quants anys deu tenir? —va insistir la filla.

—Doncs no ho sé, com tu... Uns deu anys.

—Jo crec que és més petita que jo. Deu tenir uns vuit anys.

—Doncs vuit, filla... —va respondre la mare, i va continuar llegint el llibre.

—I on dormirà aquesta nit? —va continuar preguntant.

La mare no va respondre.

—Mare? On dormirà aquella nena aquesta nit?

—Doncs, en un alberg o al carrer... Aquesta gent no té casa.

—Al carrer? Amb aquest fred i la pluja que cau?

La mare no va tornar a respondre i va passar de pàgina com si res, mentre esperaven que els avisessin per anar a sopar.

Durant el sopar, els pares només van parlar de l'arriscada operació immobiliària de l'endemà, dels diners que guanyarien i de la festa del pròxim dissabte a la mansió dels Ferrer. La Mariona, en canvi, no va obrir la boca en tot el sopar.

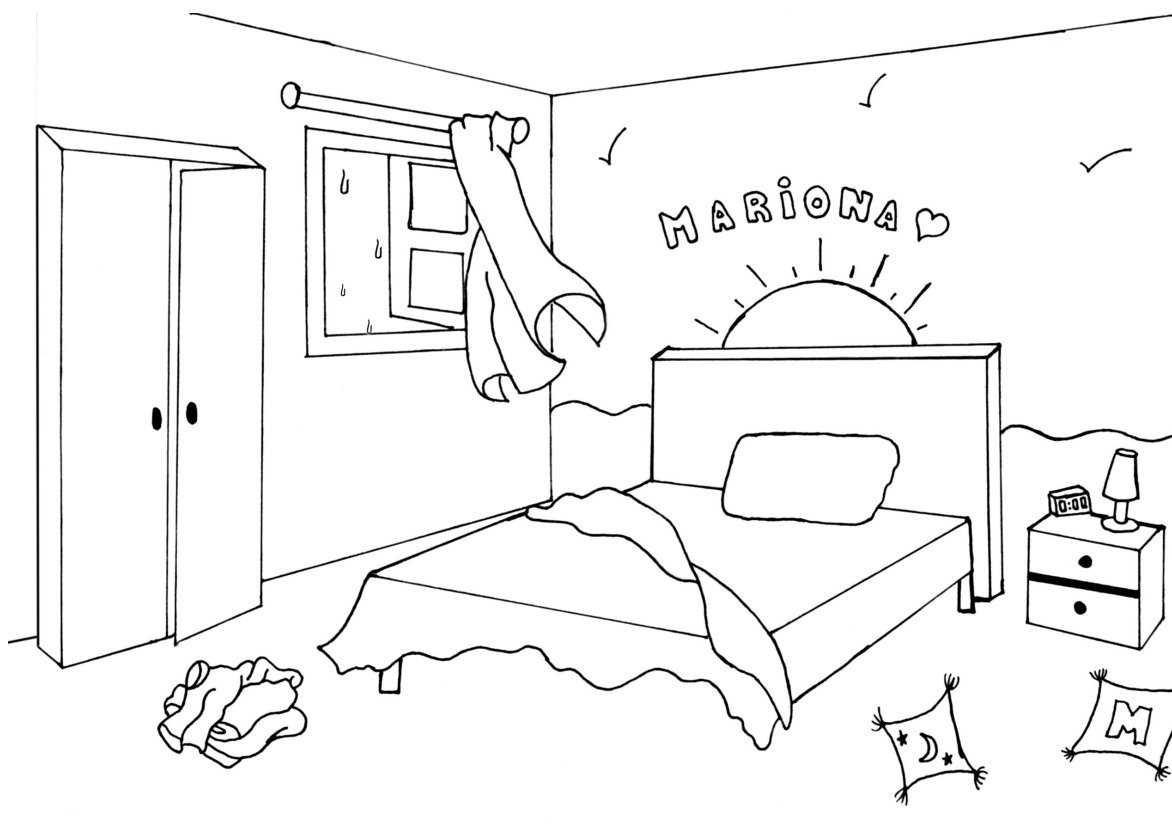
A mitjanit, uns forts cops de porta van despertar el pare. Es va aixecar de pressa i va sentir que provenien de l'habitació de la seva filla. Va obrir la porta i va veure que les finestres estaven obertes i donaven forts cops en obrir-se i tancar-se. La pluja entrava a l'habitació i el vent feia voleiar les cortines. Va encendre el llum i va veure roba i joguines escampades per terra, l'armari obert, la guardiola trencada...

—Mariona? Mariona! —Va cridar-la diverses vegades, ben fort, però no va obtenir resposta.

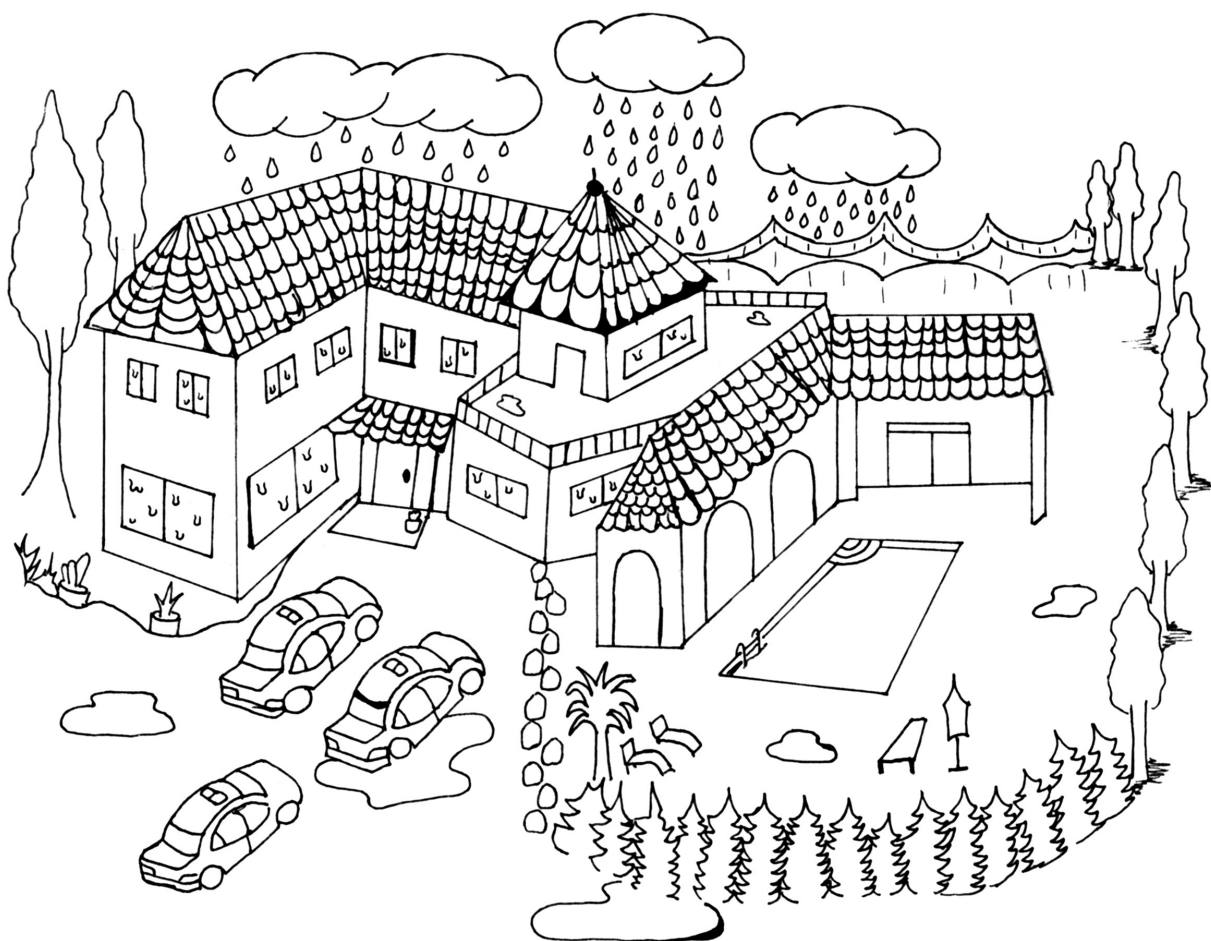
La mare i tot el servei es van despertar i van anar-hi ràpidament.

—La nena no és a l'habitació! Ens han robat la filla, ens l'han raptada! — cridava el pare mentre anava a buscar el mòbil per trucar al cap de la policia de la ciutat, un gran amic seu.

La mare es va posar les mans al cap i va ordenar al servei que la busquessin per tota la casa, a totes les habitacions, al jardí, al garatge, a la piscina, etc.

Mitja hora més tard, s'havia organitzat un dispositiu policial amb més de cinquanta agents que buscaven la Mariona per tota la ciutat. La casa es va convertir en el centre d'operacions, amb agents entrant i sortint, revisant càmeres, punxant telèfons i escorcollant-ne cada racó. Els van preguntar per la relació que tenien amb el personal del servei, les trucades dels dies anteriors, i possibles deutes o negocis importants entre mans. El pare els va explicar que l'endemà tindria una reunió per tancar un negoci immobiliari important. El cap de policia va ordenar a dos agents que investiguessin qui hi havia darrere d'aquell assumpte.

Es van enviar fotos de la Mariona a l'aeroport i a les estacions de tren i d'autobús. Les hores passaven lentament, plenes d'incertesa i preocupació. Es va comptar, fins i tot, amb l'ajuda de gossos ensinistrats per trobar persones; els van donar peces de roba de la nena per poder trobar-ne el rastre enmig d'aquella nit fosca i plujosa.

A la matinada, al centre de la ciutat, un dels gossos va bordar just a l'entrada d'un carreró fosc i estret. A terra, ben xop, hi havia un peluix. Era el preferit de la Mariona. Es va enviar la foto de l'osset a la família, i la mare, en veure-la, va començar a plorar.

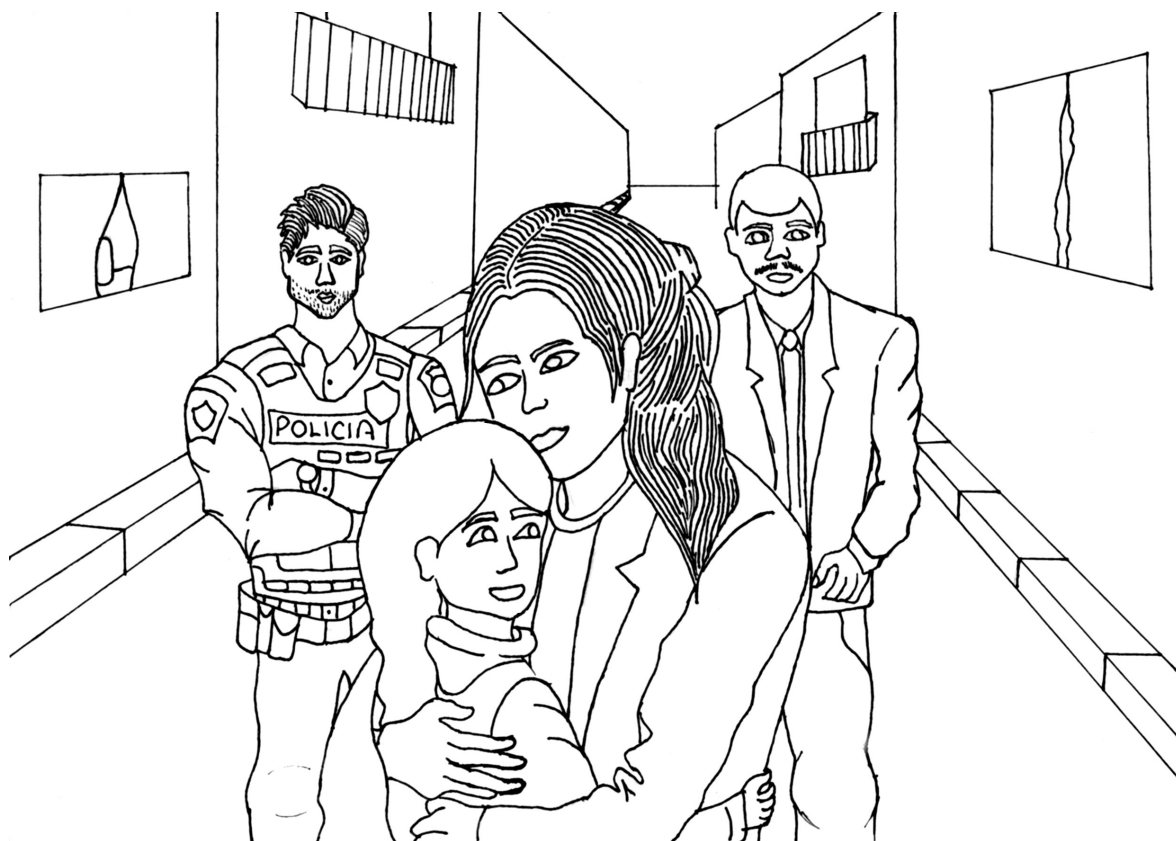
Immediatament, la policia va tallar i bloquejar els accessos a la zona. Instants després hi van arribar una ambulància, un metge, els pares de la criatura i el cap de policia, que va ordenar entrar-hi amb precaució, darrere del gos que seguia l'olor de la nena. El gos va guiar els agents cap a un racó del carreró. La mare, cridant, demanava que la deixessin passar, però els agents li ho van impedir.

Allà, sota unes capses de cartró mullat, hi havia la Mariona, xopa i bruta, dormint abraçada a la nena que el dia anterior li havia regalat aquell somriure mentre demanava almoina. Totes dues estaven tapades amb una manta, i al seu costat hi havia la mare de la petita, una bossa que contenia roba, un llibre i una joguina.

Lluny de tot perill, van deixar entrar els pares. La mare, amb els ulls plorosos, es va agenollar i la va despertar menjant-se-la a petons i acariciant-li els cabells molls i bruts.

La Mariona va obrir els ulls i es va alegrar de veure'ls.

—Hem estat jugant al carrer i ens ho hem passat molt bé. Es diu Cloe i té vuit anys. Veus, mare, com jo tenia raó? M’ha regalat aquest braçalet que ha fet ella mateixa. M’encanta. Ens hem fet amigues i m’agradaria que vingúes a casa perquè aquí fa molt fred. Pot dormir al meu llit, que hi cabem les dues, i així somiarem plegades. A més, m’ha dit que li encanta llegir, com a mi, però no té llibres. Li’n donaré uns quants... I la seva mare pot dormir a l’habitació dels convidats. D’acord?

-FI-

200.000 exemplars

Agraïments

Col·legi Oficial de Metges de Tarragona
FUNDACIÓ ANTONIUS
MUSA

Fundació Benèfica Privada
Barnola-Vallribera
Sant Josep

fundació espavila

SOMDOCENTS

Relat:

VARPE
QUALITY UNDER CONTROL

TPV escola

juguettos®
el país de sempre jugar®

asisa+

BENITO

La Roca Village
THE BICESTER COLLECTION

Condis

tresmes
ecoactiva

AUDINFORM
SERVEI D'AUDITORIA DE COMPTES

Hidralair
solucions industrials

IGRAFIC

Generalitat de Catalunya